

Povodom teksta „Muhamed, Versaće i razbijeni prozor“

Sve ili ništa, reče komunista

Sada sam totalno uveren da usud mržnje, netolerancije i nejedinstva među ljudima nema nikakve veze sa inim nacionalizmima ili državnom diktaturom. Mrzimo se i ne podnosimo samo zato što ne mislimo po istom šablonu, što za svoje mišljenje imamo uporište u viziji slobodnog čoveka, i što mali kalkulanti imaju za sobom još stotinu manjih sekundanata koji udaraju crte u svoj teftar, zlu ne trebalo!

Za mene, i zauvek, zlopako mišljenje jednog bivšeg komunističkog delatnika, koji skoro javno kaza da je „za vreme njegove vladavine“ u Novom Pazaru srušeno samo pet džamija od 26 koliko ih je bilo, pridružilo ga je onom maloumniku, koji je te iste večeri na našu redakciju osuo kameenje, na kojem je pisalo: „Ne vredaj Muhameda“.

Gospodin penzionisani i kako reče još „živi“ komunista, ne trepnuvši, pred pet ljudi, izjavi zapenušan nad naslovom sa prve strane Hasa: „Otkud tebi pravo da ovako upoređuješ Muhameda sa Versaćeom, koji je homoseksualac“. Pokušavam da ga uverim da to nije poređenje sa Versaćeom. Tekst je pod tim naslovom objavljen u sarajevskim

Danima, a zaista ne vreda Muhameda, naprotiv.

Bivši, a još „živi“ ortodoks nastavlja: „Pa šta ako je objavljen u Sarajevu. Tamo može, ovde ne može. Da je sve u Sarajevu vredelo, ne bi onako stradalo“. Ovo sve je autentična pismena ispravka bivšeg a još živog, koja ne menja ništa od gluposti u citiranoj tvrdnji. Sleden, zgranut, izustih nekako da je ovo što čujem strašno. Začutah. Ni sad ne mogu da verujem da ovako stupidno mišljenje može iko živ pri zdravoj pameti izreći. No, eto, može. Ovde može. Ne treba zamerati ikom u ovom vremenu nišćih. Ali se treba upitati kako jedan intelektualac, čak član „intelektualnog kluba, pisac i advokat“, pod stare dane, može pasti na grane lokalne prznice i po kahvama deliti lekcije, po svom nahodenju, kako reče, doslovice, „zato što mu se taj naslov ne sviđa, iako nije pročitao intervju.“

U ovom vremenu naučio sam da se ne treba osvrtni na postupke ljudi čiji ciljevi više nemaju ništa sa ljudskim stremljenjima i pravom na mišljenje. Oljuđenost je mera našeg punog i boljeg života, a duhovnost se samo može zagadi-

ti niskostima kojim nas izvrsni obilato darivaju.

Za naš jad, dovoljno je i ovo kako je, a na boljitak da nam krene čekaćemo da stašu mlađi, koji se barem znati da je „Sarajevo bilo dobro“, i koji se neće hvaliti da je za „njihove vladavine“ išta srušeno, ne daj bože džamija ili crkva, ili da je neko pod pretnjom nateran da prekrši post, princip ili zavet.

P.S.

Pošto pročitah nešto ipak gadno u reagovanju neimenovanog na ovu temu, ispravljam gospodina bivšeg, a još živog, da nije prošlo deset dana od nemilog događaja, da smo u subotu, 10. maja, dakle sutradan, naručili zamenu stakla u staklarskoj radnji u Ulici. 8. marta, a da su isti došli tek u sredu 13, što nije naša krivica. Dakle, sa jučerašnjim danom, gospodine bivši, a još živi, ja sam završio sadokazivanjem i promocijom „otvorenog društva“. Pa dakle ne stoji da se na taj način, ne popravljanjem izloga na redakciji, može dokazivati išta ikome, a najmanje ovoj čaršiji, i ponajmanje „Sarenkapićev evropeizam“.

Samo bolestan može tako zaključiti. (No, nije u pitanju bolest. Bio sam jednom, posle jedne promocije u gradu, svedokom izliva nezamislivih skarednosti od strane bivšeg a još živog, pred desetak ljudi, na račun čoveka (Š. Alomerovića) koji to ne zaslužuje, pa mi, kao nauk, ne pada napamet ikad sa bivšim a još živim prozboriti ijednu reč makar za istim stolom.)

Saban Sarenkapić
Novi Pazar

VIC

Danas

Avion se zapalio, pilot iskače, ali nikako ne uspeva da otvori padobran.

Padajući, mimoilazi se sa nekim što leti uvis.

- Hej! - dovikuje mu. - Da li se možda razumeš u padobrane?

- Nažalost ne - odgovara mu onaj - a da li se ti razumeš u gasne štednjake?